

BESLUT MEDDELAT AV DOMSTOLENS ORDFÖRANDE
den 23 mars 2001 *

I mål C-7/01 P(R),

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, Haag (Nederländerna), företrätt av E.H. Pijnacker Hordijk, S.H. de Ranitz, S.B. Noë, advocaten, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av ett beslut meddelat den 14 december 2000 av förstainstansrättens ordförande i mål T-5/00 R, FEG mot kommissionen (REG 2000, s. II-4121), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut, om att talan skall återförvisas till förstainstansrätten och om att beslut om rättegångskostnaderna skall meddelas senare,

* Rättegångsspråk: nederländska.

i vilket de andra parterna är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av **W. Wils**, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans

CEF City Electrical Factors BV, Rotterdam (Nederländerna),

och

CEF Holdings Ltd, Kennilworth (Förenade kungariket),

företrädda av **C.M.H.C Vinken-Geijselaers**, **J. Stuyck** och **M.A. Poelman**, advocaten, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter i första instans,

meddelar

I - 2562

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Nederländse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (nedan kallad FEG) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 9 januari 2001, med stöd av artikel 50 andra stycket i EG-stadgan för domstolen överklagat beslut av den 14 december 2000, meddelat av förstainstansrättens ordförande i mål T-5/00 R, FEG mot kommissionen (REG 2000, s. II-4121, nedan kallat det överklagade beslutet), varigenom förstainstansrätten avlog klagandens ansökan om uppskov med verkställigheten till viss del av kommissionens beslut 2000/117/EG av den 26 oktober 1999 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (ärende IV/33.884 — Nederländse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied och Technische Unie, benämnda FEG och TU) (EGT L 39, 2000, s. 1, nedan kallat det omtvistade beslutet).

2 Klaganden har utöver upphävande av det överklagade beslutet yrkat dels att talan skall återförvisas till förstainstansrätten för ett nytt avgörande, dels att beslut om rättegångskostnaderna skall meddelas senare.

- 3 Kommissionen har, genom skrivelse som inkom till domstolens kansli den 31 januari 2001, inkommit med skriftligt yttrande till domstolen. CEF City Electrical Factors BV (nedan kallat CEF City) och CEF Holdings Ltd (nedan kallat CEF Holdings) har, genom skrivelse som inkom till domstolens kansli den 9 februari 2001, inkommit med skriftliga yttranden till domstolen.

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund och förfarande i förstainstansrätten

- 4 Vad avser de tillämpliga bestämmelserna, bakgrunden till tvisten och förfarandet i förstainstansrätten, hänvisas till punkterna 1—22 i det överklagade beslutet.
- 5 Det framgår bland annat av dessa punkter i det överklagade beslutet att klaganden efter att talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet hade väckts, genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 september 2000, yrkade uppskov med verkställigheten av nämnda beslut till och med slutet av den andra månaden efter det att dom i huvudsaken hade meddelats.
- 6 Det framgår även av dessa punkter i det överklagade beslutet att klaganden ändrade sitt interimistiska yrkande i en skrivelse, som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 oktober 2000, där klaganden sade sig vara redo att försöka erhålla en bankgaranti som motsvarade dess tillgångar vid slutet av räkenskapsåret 1999 (nedan kallad den föreslagna garantin).

Det överklagade beslutet

- 7 I det överklagade beslutet avlog förstainstansrättens ordförande, efter att ha bifallit CEF Citys och CEF Holdings begäran att få intervensera i det interimistiska förfarandet, ansökan om interimistiska åtgärder.
- 8 Förstainstansrätten konstaterade för det första att ansökan om uppskov med verkställigheten av det omtvistade beslutet endast kunde ha till syfte att erhålla tillåtelse att ställa den föreslagna garantin i stället för den garanti som kommissionen hade begärt (nedan kallad den begärda garantin) som villkor för att inte omedelbart driva in det bötesbelopp som ålagts klaganden genom detta beslut.
- 9 Förstainstansrätten erinrade därefter om att en sådan ansökan enligt fast rättspraxis endast kan bifallas under särskilda omständigheter (domstolens beslut av den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, och av den 14 december 1999 i mål C-335/99 P(R), HFB m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-8705, punkt 55, och i mål C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines mot kommissionen, REG 1999, s. I-8733, punkt 48). I domstolens och förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs nämligen uttryckligen att det i interimistiska förfaranden är möjligt att kräva att en säkerhet ställs, vilket utgör ett rimligt tillvägagångssätt av kommissionen i de allra flesta fall.
- 10 Vid prövningen av kravet på skyndsamhet kontrollerade förstainstansrätten om klaganden hade lyckats visa att det var omöjligt att ställa den begärda garantin utan att klagandens fortsatta existens äventyrades.
- 11 I detta hänseende erinrade förstainstansrätten om att då en överträdelse av artikel 81.1 EG är följden av ett beslut som fattats av en företagssammanslutning,

skall det högsta bötesbeloppet, som motsvarar 10 procent av föregående räkenskapsårs omsättning, i enlighet med artikel 15.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8) beräknas i förhållande till omsättningen för samtliga företag som är medlemmar i sammanslutningen, i varje fall när denna kan agera med bindande verkan för medlemmarna (förstainstansrättens beslut av den 4 juni 1996 i mål T-18/96 R, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. II-407, punkt 33, såsom det har fastställts av domstolen efter överklagande i beslut av den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 35). Skälet till en sådan uppfattning är att det inflytande som en företagsammanslutning har kunnat utöva på marknaden inte beror på den egna "omsättningen", som varken ger uttryck för dess storlek eller dess ekonomiska styrka, utan på medlemmarnas omsättning, vilken ger en indikation på dess storlek och ekonomiska styrka (förstainstansrättens dom av den 23 februari 1994 i de förenade målen T-39/92 och T-40/92, CB och Europay mot kommissionen, REG 1994, s. II-49, punkt 137, och av den 21 februari 1995 i mål T-29/92, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-289, punkt 385, liksom beslut av den 4 juni 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 33).

- 12 Förstainstansrätten prövade således om stadgarna och arbetsordningen för FEG innehöll bestämmelser som medförde att FEG kunde binda medlemmarna.
- 13 I detta avseende framgår det av det överklagade beslutet att, enligt artikel 2.1 och 2.3 f och g i FEG:s stadgar, FEG:s målsättning är att värna om det gemensamma intresset bland lagerhållande grossister för elektrisk installationsmateriel, bland annat genom "att främja ordnade marknadsförhållanden i ordets vidaste bemärkelse" och genom att sluta avtal om samarbete med andra organ eller organisationer som har förbindelser med grossister för elektriska artiklar. Särskilt enligt artikel 16 i stadgarna måste dess medlemmar "samvetsgrant följa stadgarna, arbetsordningen samt styrelse- och mötesbeslut". Det framgår av artiklarna 5.1 c och 6 i stadgarna att en medlem kan uteslutas om denne inte längre uppfyller de villkor som fastställts i stadgarna eller arbetsordningen. En medlem kan även få en tillrättavisning, bli avstängd eller bli ålagd att betala böter

till ett belopp av högst 10 000 NLG, om styrelsen anser att denne har handlat i strid med stadgarna, med arbetsordningen eller med beslut som i vederbörlig ordning har fattats av föreningen.

- 14 Det framgår vidare av det överklagade beslutet att, såvitt avser de överträdelser som klaganden har gjort sig skyldig till enligt artiklarna 1 och 2 i det omtvistade beslutet, det finns ett flertal hänvisningar, särskilt i punkterna 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 och 122 i det omtvistade beslutet, till att föreningens handlande vid de påstådda samordnade förfarandena — det vill säga det kollektiva exklusiva handelsavtalet och överenskommelser om priser mellan medlemmarna — varit tvingande för medlemmarna.
- 15 Förstainstansrätten ansåg att, även om klaganden hade ifrågasatt huruvida kommissionens slutsatser i det omtvistade beslutet avseende de överträdelser som klaganden gjort sig skyldig till var välgrundade, det inte fanns några omständigheter i ärendet som, vid ett första påseende, gav anledning att tvivla på att tillämpningen av de påstådda samordnade förfarandena skett i medlemmarnas intresse.
- 16 Av dessa konstateranden drog förstainstansrätten slutsatsen att klagandens objektiva intresse, vid första påseendet, inte kunde anses vara fristående i förhållande till de anslutna företagens intressen.
- 17 Förstainstansrätten ansåg således att det var nödvändigt att bedöma risken för en allvarlig och irreparabel skada i det förevarande fallet till följd av att den begärda garantin ställs, genom att beakta storleken på och den ekonomiska styrkan hos de företag som är medlemmar i FEG.

- 18 I detta avseende framgår det av det överklagade beslutet att kommissionen, utan invändningar från klaganden, har påstått att böterna motsvarar mindre än 0,5 procent av medlemmarnas i FEG totala omsättning för räkenskapsåret 1994. Förstainstansrätten ansåg således att det kunde antas att FEG:s medlemmar hade tillräcklig ekonomisk kapacitet för att betala de ålagda böterna eller, *a fortiori*, ställa den begärda garantin.
- 19 Förstainstansrätten ansåg följaktligen att klaganden inte hade visat att verkställandet av artiklarna 5.1 och 6 i det omtvistade beslutet innan förstainstansrätten har avgjort målet i sak skulle medföra sådan allvarlig och irreparabel skada som hade påståtts, nämligen att klaganden eventuellt skulle försättas i konkurs.
- 20 Förstainstansrätten tillade slutligen att denna slutsats inte påverkades av klagandens argument beträffande den föreslagna garantin.
- 21 Det framgår nämligen av det överklagade beslutet att enbart det faktum att klaganden har förklarat sig vara beredd att ställa en sådan säkerhet saknar relevans, även om denna säkerhet motsvarar värdet på dess egendom vid slutet av räkenskapsåret 1999, det vill säga det år som böterna ålades. Det framgick tydligt av klagandens yttrande under den muntliga förhandlingen, liksom av en skrivelse av den 6 november 2000, att den lilla del (cirka 4 procent) av de ålagda böterna som skulle täckas av den föreslagna garantin endast motsvarar den del som vissa av FEG:s medlemmar slutligen godtog att betala för att klaganden skulle få fortsätta sin talan i huvudsaken. Klaganden hade inte lagt fram någon bevisning till stöd för att dess medlemmar skulle sakna möjlighet att anskaffa tillräckliga medel för att ställa den begärda garantin.
- 22 Förstainstansrätten ansåg därför att klaganden inte hade lyckats visa att den skulle lida allvarlig och irreparabel skada om ansökan om interimistiska åtgärder avslogs.

23 Ansökan om interimistiska åtgärder avslogs följaktligen utan att det prövades huruvida de övriga nödvändiga villkoren för att bevilja ansökan om uppskov var uppfyllda.

Överklagandet

24 Klaganden har i överklagandet yrkat att domstolen skall

— upphäva det överklagade beslutet,

— återförvisa talan till förstainstansrätten, och

— förklara att beslut om rättegångskostnaderna skall meddelas senare.

25 Klaganden har till stöd för sitt överklagande gjort gällande att, trots att klaganden har överklagat det omtvistade beslutet som ålade klaganden en straffavgift, det överklagade beslutet medför att klaganden kommer att bli försatt i konkurs på grund av det organ som har ålagt klaganden straffavgiften, och detta dessutom innan klagandens överklagande av nämnda beslut har prövats av en oberoende instans. Klaganden har därvid bestridit att dess objektiva intresse vid en första anblick bör anses vara likställt med dess medlemmars intresse och att de sistnämndas ekonomiska ställning därvid skall beaktas i syfte att bedöma om klaganden skulle lida allvarlig och irreparabel skada om ansökan om uppskov avslås.

- 26 Denna grund är uppdelad i fyra delar. För det första strider det mot gemenskapsrätten att förstainstansrätten har likställt klaganden med sina medlemmar. För det andra har det överklagade beslutet inte beaktat klagandens rätt till ett fullständigt och verksamt rättsligt skydd. För det tredje har artikel 242 EG jämförd med artikel 104 i förstainstansrättens rättegångsregler åsidosatts genom en uppenbart oriktig intresseavvägning. För det fjärde har förstainstansrätten åsidosatt gemenskapsrätten genom att tillåta kommissionen att på ett oberättigat sätt använda FEG:s rätt att väcka talan.
- 27 Kommissionen samt CEF City och CEF Holdings har yrkat att överklagandet skall ogillas och att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i domstolen.

Bedömning

- 28 Eftersom parternas skriftliga inlagor innehåller alla upplysningar som är nödvändiga för att kunna avgöra överklagandet, behöver parterna inte avge muntliga yttranden.

Första delgrunden

- 29 Genom första delgrunden har klaganden ifrågasatt att förstainstansrätten har kunnat komma till slutsatsen att klaganden inte har något fristående intresse i förhållande till sina medlemmar, enbart på den grunden att, vid ett första påseende, tillämpningen av de samordnade förfarandena låg i nämnda medlemmars intresse och att sammanslutningens agerande, som utgjorde grunden för överträdelserna, var bindande för de sistnämnda.

30 För det första, en sammanslutning kan i allmänhet inte likställas med sina medlemmar vid ett förfarande enligt förordning nr 17. Vidare är principen, att tredje man normalt inte svarar för en juridisk persons skulder, gemensam för alla medlemsstaters rättssystem, och den gäller även för medlemmarna i en sammanslutning som är en egen juridisk person. Även om det förhöll sig annorlunda, kan det slutligen inte vara juridiskt korrekt att likställa en företagssammanslutning, som är en egen juridisk person, med sina medlemmar i ett fall där sammanslutningen och medlemmarna varken utgör en ekonomisk enhet eller är så nära förbundna med varandra att de fullständigt kan likställas vid sina förbindelser med tredje man.

31 I det förevarande fallet skiljer sig klagandens intresse, vilket består i att bestrida det omtvistade beslutet, från medlemmarnas intresse. I detta hänseende har klaganden påpekat att kommissionen hade riktat ett meddelande om anmärkningar till sex av klagandens medlemmar, men att den slutligen bestämde sig för att återkalla dessa anmärkningar. Klaganden har även hävdat att den inte kan tvinga sina medlemmar att lämna den bistånd.

32 Klaganden har för övrigt gjort gällande att förstainstansrättens bedömning, att de konstaterade överträdelserna härstammade från beslut som fattats av klaganden och som var bindande för medlemmarna, var oriktig.

33 I detta hänseende påpekar domstolen inledningsvis att det inte framgår av det överklagade beslutet att klaganden generellt har likställts med sina medlemmar eller att det ansetts att de sistnämnda svarade för klagandens skulder.

34 Förstainstansrätten har endast konstaterat, vid dess bedömning av de omständigheter som kommit till dess kännedom, att klaganden enligt dess interna bestämmelser kunde binda medlemmarna och att det inte, vid ett första påseende, finns något tvivel om att de påstådda samordnade förfarandena hade skett i medlemmarnas intresse. På grund av denna sammanblandning av FEG:s och dess

medlemmars intressen ansåg förstainstansrätten att storleken och den ekonomiska styrkan hos klagandens medlemsföretag måste beaktas vid en bedömning av risken för allvarlig och irreparabel skada.

- 35 Även om den påstådda överträdelsen har skett genom ett beslut av FEG, följer det i själva verket av de konstateranden som förstainstansrätten har gjort att det, vid ett första påseende, i samband med utförandet av överträdelsen förelåg en sammanblandning av klagandens och dess medlemmars intresse.
- 36 Klagandens argument visar inte att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att beakta denna sammanblandning av intressen i syfte att bedöma huruvida det verkligen förelåg en allvarlig och irreparabel skada för klagandens del.
- 37 I synnerhet saknar det betydelse att FEG inte kan tvinga sina medlemmar att lämna den bistånd, vilket förstainstansrätten för övrigt var fullständigt medveten om. Med hänsyn till den konstaterade sammanblandningen av intressen räckte det att konstatera att medlemmarna i sammanslutningen hade möjlighet att ställa garantin, och att det då framstod som om den påstådda skadan helt skulle kunna undvikas.
- 38 Förstainstansrättens bedömning av huruvida sammanslutningens beslut var bindande för dess medlemmar kan inte ifrågasättas inom ramen för ett överklagande. Enligt artikel 225 EG och artikel 51 i EG-stadgan för domstolen är ett överklagande begränsat till rättsfrågor och kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

Andra delgrunden

- 39 Klaganden har gjort gällande att dess rätt till ett fullständigt och verksamt rättsligt skydd har åsidosatts genom det överklagade beslutet, eftersom beslutet att avslå dess ansökan om interimistiska åtgärder kommer att medföra att klaganden försätts i konkurs, vilket innebär att den inte längre har möjlighet att fullfölja förfarandet i huvudsaken.
- 40 Klaganden anser sig ha fastställt ett orsakssamband mellan beslutet att avslå ansökan om interimistiska åtgärder och den påstådda konkursen. Klagandens medlemmar kan visserligen lämna den bistånd i syfte att undvika en konkurs, men de är inte rättsligt bundna att göra det.
- 41 I detta hänseende påpekar domstolen inledningsvis att förstainstansrätten med rätta har kunnat grunda sig på sammanblandningen av klagandens och dess medlemmars intressen för att avgöra i vilken utsträckning klagandens situation motiverade att de interimistiska åtgärderna beviljades.
- 42 När en tvist rör en överträdelse av konkurrensreglerna genom ett beslut som fattats av en företagssammanslutning och det, i det sammanhanget, konstateras att sammanslutningens objektiva intresse inte är fristående i förhållande till de företag som utgör dess medlemmar, kan sammanslutningens intresse av att överleva inte bedömas oberoende av nämnda företags intressen.
- 43 Om den motsatta ståndpunkten godtas, som klaganden har framfört, skulle det i praktiken få till följd att varje företagssammanslutning, som har väckt talan om ogiltigförklaring av ett beslut som fattats av kommissionen och som ålägger sammanslutningen en straffavgift som beräknats på omsättningen hos samtliga medlemsföretag sammantagna, systematiskt skulle beviljas uppskov med verkställigheten.

- 44 En sådan ståndpunkt kan inte godtas. Det gäller i synnerhet i ett så speciellt fall som en begäran om undantag från skyldigheten att ställa en bankgaranti som villkor för att inte en straffavgift som ålagts av kommissionen omedelbart skall drivas in, vilket enligt fast rättspraxis endast kan beviljas under särskilda omständigheter (beslut i det ovannämnda målet AEG mot kommissionen, punkt 6, av den 7 maj 1982 i mål 86/82 R, Hasselblad mot kommissionen, REG 1982, s. 1555, punkt 3, och av den 15 mars 1983 i mål 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano mot kommissionen, REG 1983, s. 725, punkterna 5 och 6).
- 45 Det framgår vidare av det överklagade beslutet att förstainstansrätten har ansett att det inte förelåg något orsakssamband mellan ett avslag på begäran om uppskov och den av klaganden påstådda skadan. Det är fråga om ett faktiskt konstaterande som, av de skäl som angivits ovan i punkt 38, inte kan ifrågasättas i ett överklagande.
- 46 Slutligen räcker det inte att FEG:s medlemmar ensidigt har vägrat att lämna den bistånd för att medlemmarnas ekonomiska situation inte skall beaktas. Den påstådda skadans omfattning kan nämligen inte vara beroende av den ensidiga viljan hos medlemmarna i den sammanslutning som ansöker om uppskov, i en situation där sammanslutningens intressen sammanblandas med medlemmarnas intressen.

Tredje delgrunden

- 47 Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en uppenbart oriktig avvägning mellan berörda intressen, eftersom kommissionen helt saknade ekonomiskt intresse av att omedelbart verkställa sitt beslut och eftersom dess intresse av att beslutet följs inte på något sätt påverkas av ett uppskjutande av indrivningen av straffavgiften.

- 48 I detta hänseende framgår det av det överklagade beslutet att ansökan om interimistiska åtgärder avslogs på grund av att klaganden inte hade visat att den riskerade att lida allvarlig och irreparabel skada, och detta utan att en avvägning gjordes mellan, å ena sidan, kommissionens intresse av att dess beslut omedelbart verkställs och, å andra sidan, klagandens intresse av att erhålla uppskov med skyldigheten att ställa den begärda garantin.
- 49 Klaganden kan således inte göra gällande att förstainstansrätten har gjort en oriktig avvägning mellan de berörda intressena. Ansökan har med rätta kunnat avslås, eftersom klaganden inte kunde visa att skyndsamhetskravet var uppfyllt.
- 50 Villkoren för att bevilja uppskov med verkställigheten är nämligen kumulativa, vilket innebär att en ansökan om interimistiska åtgärder skall avslås när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut av den 14 oktober 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 30).

Fjärde delgrunden

- 51 Enligt klaganden har förstainstansrätten tillåtit att kommissionen på ett oberättigat sätt har utnyttjat att FEG utövat sin rätt att väcka talan i syfte att erhålla betalning av hela den genom det omtvistade beslutet ålagda straffavgiften, eftersom det är klarlagt att kommissionen aldrig skulle ha kunnat driva in denna straffavgift om talan inte hade väckts.
- 52 I detta hänseende konstaterar domstolen att, om klaganden hade avstått från att utnyttja sin rätt att väcka talan, kommissionen skulle ha haft rätt att försöka få det omtvistade beslutet verkställt i sin helhet.

- 53 Det förhållandet att en talan har väckts medför inte att kommissionen förlorar sin rätt i detta avseende, eftersom en sådan talan, såsom det framgår av den ordning som har införts enligt artikel 242 EG, inte innebär ett hinder för verkställigheten.
- 54 Den omständigheten att kommissionen, när talan om ogiltigförklaring väcktes, godtog att inte vidta åtgärder för indrivning av straffavgiften så länge målet pågick under förutsättning att en godtagbar bankgaranti ställdes, innebär under dessa omständigheter inte att den handlat på ett oberättigat sätt, och det överklagade beslutet innebär inte någon felaktig rättstillämpning i detta avseende.
- 55 Mot bakgrund av samtliga ovanstående överväganden anser domstolen att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 56 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen och CEF City och CEF Holdings har yrkat att klaganden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet skall yrkandet bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Överklagandet ogillas.

- 2) Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 23 mars 2001.

R. Grass

Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias

Ordförande